

Sygn. akt VIII W 355/17

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 września 2017 roku

Sąd Rejonowy w Bielsku Podlaskim Zamiejscowy VIII Wydział Karny w Siemiatyczach w składzie:

Przewodniczący: SSR Elżbieta Smoktunowicz

Protokolant: Tomasz Kalicki

po rozpoznaniu w dniu 13 września 2017 roku sprawy

S. H. s. J. i E. z domu G.

urodzonego w dniu (...) w B.

obwinionego o to, że:

W dniu 11 maja około godziny 09:43 na drodze krajowej (...) na odcinku W. – D. gm. D. kierując samochodem osobowym marki F. (...) o nr rejestracyjnym (...) przekroczył dozwoloną prędkość o 37 km/h w terenie niezabudowanym,

tj. o wykroczenie z art. 92a kw

1. Obwinionego S. H. uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu i za to na mocy art. 92a kw skazuje go na karę grzywny w wysokości 150 (sto pięćdziesiąt) złotych.
2. Zwalnia obwinionego od zapłaty kosztów sądowych, przejmując na rzecz Skarbu Państwa.

VIII W 355/17

UZASADNIENIE

Na podstawie całokształtu materiału dowodowego zebranego w sprawie Sąd ustalił następujący stan faktyczny.

W dniu 11 maja 2017 roku sierż. szt. R. M. wspólnie z mł. asp. M. P. pełnili służbę w patrolu zmotoryzowanym, poruszając się radiowozem nieoznakowanym V. (...) wyposażonym w wideorejestrator. O godzinie 9:43 w D. sierż. szt. R. M. zatrzymał do kontroli samochód osobowy marki F. (...) on nr rej. (...) kierowany przez S. H.. Pomiar prędkości tego samochodu wykonany na odcinku 100 metrów pomiędzy miejscowościami W. – D. wyniósł 127 km/h podczas gdy na przedmiotowym odcinku drogi dopuszczalna prędkość wynosi 90 km/h.

Funkcjonariusz policji R. M. zaproponował kierowcy mandat karny w wysokości 300 złotych. S. H. odmówił przyjęcia mandatu karnego.

Powyższych ustaleń faktycznych dokonano w oparciu o zeznania świadków R. M., M. P., notatkę urzędową (k. 1) oraz w oparciu o pozostały materiał dowodowy zebrany w sprawie.

Obwiniony S. H. nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i wyjaśnił, że w dniu 11 maja 2017 roku jechał on z B. do L. i przed S. jechał za nim radiowóz nieoznakowany z wideorejestratorem, policjanci zatrzymali go i oświadczyli mu, że przekroczył on prędkość. Obwiniony twierdził, że nie zgadza się z decyzją policjantów ponieważ prędkość nie została zmierzona zgonie z procedurą, on w późniejszym czasie zapoznał się z instrukcją zgodnie, z którą pomiar

powinien być wykonany w odległości do 50 metrów za pojazdem poprzedzającym przy zachowaniu stałej prędkości, według niego odległość radiowozu była znacznie większa tj. około 100 metrów.

Sąd zważył co następuje :

W świetle materiału dowodowego zebranego w sprawie, a zwłaszcza w świetle zeznań funkcjonariuszy policji R. M. i M. P. wynika, że obwiniony kierując samochodem marki F. (...) na odcinku między miejscowościami W. – D. przekroczył dozwoloną prędkość o 37 km/h. Świadkowie ci konsekwentnie twierdzili, że pomiar prędkości został dokonany na odcinku 100 metrów, a miernik prędkości dokonał pomiaru prędkości pojazdu kierowanego przez obwinionego i zarejestrował prędkość 127 km/h. Z relacji funkcjonariuszy policji jednoznacznie wynika, że pomiar prędkości pojazdu kierowanego przez obwinionego został dokonany w sposób prawidłowy, a odzwierciedla to treść zapisu nagrania zarejestrowanego przez wideorejestrator.

W ocenie Sądu brak jest podstaw aby odmówić wiarygodności zeznaniom powyższych świadków.

Obwiniony swoim zachowaniem naruszył więc zasadę ruchu drogowego określoną w art. 20 ust.3 pkt 1) ppkt d ustawy z dnia 20 czerwca 1997 roku Prawo o ruchu drogowym, zgodnie, z którą prędkość dopuszczalna pojazdu poza obszarem zabudowanym wynosi 90 km/h.

Zgodnie więc z treścią zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego zdaniem Sądu nie budzi żadnych wątpliwości, że obwiniony dopuścił się zarzucanego mu czynu określonego w art. 92a kw.

Wymierzając obwinionemu karę Sąd kierował się dyrektywami określonymi w art. 33 kw, a zatem swoim uznaniem, granicami przewidzianymi w ustawie, miał także na uwadze cele kary w zakresie społecznego oddziaływania oraz cele zapobiegawcze i wychowawcze, które kara ma osiągnąć w stosunku do obwinionego.

Przy uwzględnieniu powyższych okoliczności mających wpływ na wymiar kary Sąd wymierzył obwinionemu karę grzywny w wysokości 150 złotych.

Orzeczone karę grzywny jest w ocenie Sądu adekwatna do stopnia zawinienia i społecznej szkodliwości czynu, jak również do możliwości płatniczych obwinionego.

Orzeczone karę jest również karą sprawiedliwą z uwagi na charakter czynu jakiego dopuścił się obwiniony. W ocenie Sądu tak określona karę grzywny spełni stawiane przed nią cele wychowawcze jak i zapobiegawcze, mobilizując obwinionego do przestrzegania porządku prawnego.

Na podstawie art. 118 § 1 kpw w zw. z art. 624 § 1 kpk Sąd zwolnił obwinionego od ponoszenia kosztów sądowych.